

Byt K-ův až do 3. října 1919 nesporně nebyl pronajat, byl částí bytu užívaného dřívějším majitelem domu. Z tohoto důvodu..., jakož i proto, že původní byt byl rozdělen, bylo pronajmutí části bytu dne 3. října 1919 nastalé prvním pronájmem, jak blíže rozvedeno jest ve zdejším nálezu ze dne 8. ledna 1921 č. 13250, Boh. č. 656, na nějž se tímto dle § 44 jedn. ř. poukazuje. — — — — —

Nájem K-ův stal se za platnosti nařízení ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n., jež v § 3 stanovilo, že nebyl-li nájemní předmět od počátku války pronajat, ustanovení nájemného za první nájem poté, kdy počíná se možnost použití ustanovení o ochraně nájemců, není podrobena nějakému obmezení.

Zákon z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. obmezil tuto smluvní svobodu při stanovení prvního nájemného v § 10, ustanoviv domy, pro něž bylo uděleno úřední stavební povolení před 27. lednem 1917, že z bytů v domech takových smí se smluviti jen přiměřené nájemné, a dle § 15, odst. 4 a 16, odst. 2 nájemnímu úřadu právo, by výsledkem strany, podle výsledku vyšetření upravil přiměřeně v mezích tohoto zákona nájemné.

Leč ustanovení těchto nelze v daném případě použití z následujících důvodů:

Každý zákon má své časové meze a zejména, pokud výslovně to v něm připuštěno není, nelze ustanovení jeho použití na poměry založené před působností jeho.

Zákon z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. dle § 33 nabyl účinnosti 3. května 1920, nastoupiv na místo nařízení ze 17. prosince 1920 č. 83 sb. z. a n.

Ježto do 3. května 1920 byla při prvním pronájmu plná smluvní svoboda, a úřadu nepřislušelo zkoumati přiměřenost smlouveného nájemného, lze obmezení § 10 a tím i normy § 15, odst. 4 a § 16, odst. 2 cit. zák. vztahovati jen na první pronájmy smlouvené za účinnosti tohoto zákona.

Nebyl proto žalovaný úřad vůbec oprávněn rozhodovati o přiměřenosti prvního nájemného smlouveného 3. října 1919, i bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti a to v celém jeho rozsahu, neboť když padla základna pro požadované příplatky vypočítané úřadem žalovaným procentuálně dle činže za přiměřenou uznané, padá tím i rozhodnutí o výši příplatků.

Č. 888.

Mimořádná opatření: * Byla-li strana omylem osvobozena od placení příplatku při výdeji chlebenek, jest i tehdy povinna doplatiti tento příplatek za prošlou dobu, když nebylo proti ní jednáno dle § 9 opatření Stálého výboru Nár. shrom. z 25. srpna 1920 č. 494 sb. z. a n. — Uložiti tento doplatek náleží výdejné lístků a v druhé stolici příslušné berní správě.

(Nález ze dne 17. června 1921 č. 7433.)

Věc: Josef H. v N. S. proti berní správě ve Slaném o příplatek při odběru mlýnských výrobků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká příspěvků za uplynulou dobu, se zrušuje pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Nejvyšší správní soud trvá na právním názoru, vysloveném v nálezu ze dne 7. února 1921 č. 858 (Boh. č. 698), dle něhož pro povinnost platiti příplatky při výdeji chlebenek stačí, měl-li poplatník 1. března 1919 jmění přes 30.000 K, podléhající dávce z majetku, a ne b měl-li roku 1919 vyšší příjem než 15.000 K podrobený dani z příjmu. Na důvody citovaného nálezu soud se odvolává podle § 44 svého jedn. ř. Stížnost, jež nepopírá, že poplatník má jmění přes 30.000 K, a jež se domáhá osvobození od řečeného příplatku pouze z toho důvodu, že prý stačí pro toto osvobození okolnost, že stěžovatel neměl v roce 1919 příjmu převyšujícího 15.000 K, jest tudíž neodůvodněna.

Pokud naříkané rozhodnutí v příčině požadovaného doplatku na příplatcích za dobu prošlou vyslovilo, že rozhodování o tom nepřísluší berní správě, nýbrž okresní politické správě podle § 12 prov. nař. z 2. září 1920 č. 500 sb. z. a n., uznal soud stížnost důvodnou. Neboť příslušnost politické okresní správy dle tohoto §u týče se toliko příspěvků, předepsaných dle § 4 opatření Stálého výboru zaměstnavatelům za zaměstnané síly, podléhající nemocenské pojistné povinnosti. Dle §§ 2 a 3 téhož opatření nastává však povinnost platiti příplatky při výdeji chlebenek každému poplatníku, u kterého podmínky osvobození od příplatku toho dne 1. září 1920 nebyly splněny. Tato povinnost nepomíjí, když výdejna chlebenek poplatníku vydala lístky odběrné omylem bez příplatku, neboť tu jde o nesprávné posouzení skutečností, nárok státu na příplatek zakládajících, které příslušný úřad v době promlčecí může vždy změnit v neprospěch povinného — i za dobu prošlou. Důsledkem takové obnovy řízení a opravy nálezu jest, že poplatník dávky, k jejíž placení dle zákona již od 15. září 1920 byl povinen a od níž nesprávně byl osvobozen, musí doplatiti i tehdy, když se nedopustil přestupku uvedeného opatření a nestal se trestným dle § 9.

K rozhodnutí o námitkách proti dodatečnému odepření osvobození od příplatku ve smyslu § 3 cit. opatření od počátku jeho účinnosti a o povinnosti zaplatiti příplatky též za prošlou dobu jest dle 2. odst. téhož § 3 příslušná berní správa, která tudíž neměla odepřiti rozhodnutí v tomto směru.

Naříkané rozhodnutí se proto zrušuje jako nezákonné dle § 7 zák. o správ. soudě, pokud se berní správa prohlásila za nepříslušnou rozhodnouti o příplatku za dobu prošlou, jinak však se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Č. 889.

D á v k a z p ř í r ů s t k u h o d n o t y n e m o v i t o s t i (Čechy): * Odvolá-li se úřad vyměřovací pouze na ocenění obecním úřadem sdělené, stačí k vyloučení prekluse dle § 18, odst. 4 řádu dávk., když strana poukáže v námitkách na zvláštní kvalitu některé součásti zcizené nemovitosti.

(Nález ze dne 17. června 1921 č. 7475.)